

nař. ani podle předpisů civilního řádu soudního. Byl proto odvolacím soudem právem zrušen rozsudek prvního soudu a nařizeno mu, by v jednání pokračoval.

Čís. 9787.

Bylo-li při uzavření nájemní smlouvy ujednáno, že stavební příspěvek nemá být vrácen a že bez ohledu naň má být placena čtvrtletně činže, nebyla činže zaplacená složením stavebního příspěvku. V takovém případě byly i stavební příspěvek i nájemné protihodnotou za užívání místností.

(Rozh. ze dne 3. dubna 1930, R I 127/30).

Pronajímatelka dala nájemcům výpověď, ježto byli v prodlení s placením nájemného. Procesní soud první stolice ponechal výpověď v účinnosti, odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, ji znovu projednal a rozhodl.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu žalobkyně a uvedl mimo jiné v

d ů v o d e c h:

Souhlasiti jest se stěžovatelkou, že odvolací soud neposoudil věc správně s hlediska právního potud, shledav odůvodněnou výtku odvolatelů, že nebyl proveden důkaz smlouvou, po případě výsledkem stran o tom, zda byli žalovaní v déle trvajícím prodlení s placením činže se zřetelem k částce 400.000 Kč složené zvláště à conto činže. Jednou z námitek žalovaných proti výpovědi bylo, že ve skutečnosti mají činži přeplacenou, neboť prý složili žalobkyni à conto činže 400.000 Kč předem před nastěhováním do nájemních místností. Více žalovaní po té stránce nepřednesli, zejména nepřednesli, že stavební příspěvek nemá být vrácen jen v případě, že nájemní poměr potrvá po celou smlouvenou dobu a že má naopak dojít k vrácení alespoň poměrné jeho části pro případ, že dojde k dřívějšímu zrušení nájemního poměru. První soud měl za zjištěno podle nesporného přednesu stran, že 400.000 Kč složených žalovanými předem, bylo stavebním příspěvkem, který neměl být podle ujednání vrácen, a že bez ohledu na tento příspěvek měla být čtvrtletně předem placena činže 134.500 Kč. Na základě tohoto zjištění seznal první soud, jak praví v důvodech, že činže nemohla být zaplacená stavebním příspěvkem 400.000 Kč, poněvadž tato částka přešla konečně ve vlastnictví žalobkyně a žalovaní nemají při rozvázání nájemní smlouvy nárok na její vrácení a že proto také nelze uznati, že tím bylo placeno žalovanými à conto činže dubnové a červencové. Že řečené skutkové zjištění jest nesprávné, nebylo odvoláním tvrzeno, a nebylo

v odvolání ani vytýkáno, že právní závěr vyvozený z něho prvním soudem jest nesprávný. Odvolání jen namítalo, uplatňujíc odvolací důvod neúplnosti řízení, že zůstal neprovedený důkaz, zda ve smyslu námitek byli žalovaní s hlediska § 1118 obč. zák. v déle trvajícím prodlení vůbec se zřetelem k částce 400.000 Kč à conto činže zvláště složené. Bylo-li však neodporovatelně zjištěno, že placení stavebního příspěvku bylo ujednáno při smlouvě nájemní jako vedlejší plnění vedle placení nájemného jako plnění hlavního, jest zřejmo, že bylo to i ono protihodnotou za užívání místností poskytnutých nájemní smlouvou. Jest proto správný názor odvolacího soudu, že byl stavební příspěvek dalším nájemným placením na několik let napřed. Řešiti však otázku o případném nároku žalovaných na vrácení stavebního příspěvku pro případ, že dojde k dřívějšímu zrušení nájemního poměru, nebylo příčiny již proto, že to nebylo žalovanými, jak již uvedeno, namítáno a soud jest vázán jen přednesem a návrhy strany, nehledíc k tomu, že nebylo zjištění o tom vůbec rozhodující pro posouzení věci. Neboť, i kdyby vyšlo najevo, že žalovaní mají pro případ, že dojde k dřívějšímu zrušení nájemního poměru než po patnácti letech, nárok na vrácení poměrné části stavebního příspěvku, nemohla okolnost ta míti vliv na otázku prodlení žalovaných s placením činže, neboť nárok vzniklý teprve zrušením smlouvy nájemní nemohl podle § 1439 obč. zák. zabrániti zrušení této smlouvy pro neplacení činže. Ježto právní závěr, odvozený prvním soudem ze skutkového zjištění o tom, že složením 400.000 Kč nebylo žalovanými placeno à conto činže, jest správný již proto, že šlo o dva samostatné závazky, které bylo žalovaným podle nájemní smlouvy plniti, nehledíc k tomu, že závěr ten nebyl ani odvoláním jako nesprávný napadnut, nemohla obstáti ani výtká neúplnosti řízení vznesená odvoláním z toho důvodu, že nebyl proveden důkaz o tom, zda žalovaní složili částku 400.000 Kč à conto činže.

Čís. 9788.

Syndikátní ručení (zákon ze dne 12. července 1872, čís. 112 ř. zák.).

Nelze se domáhati náhrady škody, jež prý vzešla tím, že bylo povoleno prozatímní opatření, neuvedl-li žalobce v rekursu proti usnesení povolujícímu prozatímní opatření okolnosti, o něž nyní opírá syndikátní nárok. Soud rozhodující o syndikátní žalobě není povolán, by přezkoumával správnost pravoplatných soudních usnesení, jimiž se žalobce mni býti postížen.

K odůvodnění syndikátního nároku nestačí nesprávné ocenění průvodů neb osvědčení nebo nesprávný výklad zákona o sobě, nýbrž by k tomu bylo třeba zlého úmyslu, by se soudce dopustil vědomě takové nesprávnosti proti lepšímu vnitřnímu přesvědčení.

(Rozh. ze dne 3. dubna 1930, Co I 6/29.)